

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-07-29
Besvaras senast
2020-08-12

Till socialminister Lena Hallengren (S)

2019/20:1867 Myndigheternas hantering av pandemin

Äldre och andra personer som klassats tillhörande en riskgrupp har fått ta den största smällen för den påstådda strategi som regeringen har valt. Priset för att yngre ska få en frihet som man bara kan drömma om i andra länder har varit ett ofattbart högt antal döda i Sverige. Gruppen äldre offrades, och personer som är 70 år eller äldre står också för 89 procent av de döda. En stor del av dessa kvävdes ensamma på sina äldreboenden.

Det må vara osmakligt i sig att konstatera att man från regeringens sida klart och tydligt har gjort den här prioriteringen där frihet står före liv. Det finns dock ingen annan rimlig förklaring, om det inte handlar om ren dumhet. Antalet döda korrelerar helt och hållet med hur utspridd smittan är.

Varningar om faran för vad som kunde ske duggade nämligen tätt, från såväl människor i andra länder som initialt drabbats hårt som högt ansedda forskare i och utanför vårt land. Undertecknad och ett fåtal andra riksdagsledamöter trotsade tidigt den gängse bilden av att den politiska oppositionen i Sverige inte skulle tycka till om detta. Vi riktade skarp kritik på sociala medier och genom skriftliga frågor just för att vi tyckte det var viktigare att försöka få ett stopp på vansinnet, som genom en acceptans av omfattande smittspridning också banade väg för massdöd bland de sköraste i samhället. Socialminister Lena Hallengren (S) och övriga i regeringen struntade i varningarna och förnekade till och med äktheten av omfattande vittnesmål från vårdpersonal och anhöriga. Vi såg förgäves hur regeringen präglades av en skrämmande passivitet.

Statistiken går inte längre att förneka. Ej heller kan man låtsas att de omfattande vittnesmål vi hört inte stämmer. Riktlinjer har gjort att människor medvetet och systematiskt lämnats att dö, och de skrämmande redogörelser som kommer från Inspektionen för vård och omsorg (IVO) bekräftar de vittnesmål vi återkommande har lyft med socialministern tidigare.

Även efter att det stått klart att Sverige kommit att bli ett parialand till följd av den usla hanteringen fortsatte man, och fortsätter än i dag, att följa Folkhälsomyndighetens filosofi. I stället för att följa den omfattande vetenskap som forskare i och utanför Sverige kunnat redovisa har man utgått ifrån obeprovade teorier, vilket från början var ett högriskspel. Folkhälsomyndighetens två mest tongivande personer är också sedan tidigare kända som nyckelpersoner under pandemixvaccinationen 2009. En vaccination

som gjorde att hundratals friska människor än i dag lider av den livslånga neurologiska sjukdomen narkolepsi. Valet att massvaccinera människor med ett vaccin som ännu inte hade testats visade sig snabbt sakna medicinsk grund. De båda herrarna ertappades 2012 av Svenska Dagbladet med mejl som klargjorde att massvaccinationen var affärer och politik snarare än sjukvård. Den bild av arbetet som gavs utåt såg helt annorlunda ut än den som fanns internt på det dåvarande Smittskyddsinstitutet.

Svar på varför regeringen gjort de ytterst märkliga vägval man än till dags dato har valt lär vi aldrig få. Vad som däremot är lämpligt att se över är hur regeringen ser på de expertmyndigheter som man förlitat sig på under pandemin. Det rör naturligtvis inte bara Folkhälsomyndigheten. Socialstyrelsen har exempelvis gått ut med riktlinjer som flera nu menar kan ha orsakat tusentals människors alltför tidiga och mycket plågsamma död.

Med anledning av detta vill jag fråga socialminister Lena Hallengren:

Har ministern förtroende för generaldirektörerna vid aktuella myndigheter?

.....

Markus Wiechel (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Annalena Hanell